Permanenţa Excelenţei – Cvartetul „Voces"

(Grigore Constantinescu – 14 ianuarie 2008)

Primul concert din 2008, în Studioul Radiodifuziunii, a fost un eveniment.

Cvartetul „Voces", distins, o zi mai devreme, cu Premiul Criticii muzicale la manifestarea anuală a Forumului Muzical Românesc pentru trei decenii şi jumătate de activitate, a susţinut un recital extraordinar, oferit melomanilor bucureşteni, în onoarea acestei aniversări. Totul era special în această serată muzicală. În primul rând faptul că cei patru maeştri – Bujor Prelipcean, Anton Diaconu, Constantin Stanciu şi Dan Prelipcean - care alcătuiesc formaţia de elită a Radiodifuziunii române, au ales excepţia repertorială şi performanţa. Era vorba de un program de octete de coarde, ceea ce presupunea colaborarea cu încă un cvartet de coarde, pentru realizarea interpretării. Apoi, să adăugăm selecţia unor capodopere aparţinând Romantismului (Mendelssohn Bartholdy) şi creaţiei enesciene, partituri redutabile ale muzicii camerale. Dialogul cu Cvartetul „Ad Libitum", ca invitaţi ai maeştrilor din „Voces", nu este o experienţă singulară, ci a devenit un exerciţiu de colaborare interpretativă deja valorificat în ultimul timp, pe podiumul concertistic din ţară şi de peste hotare. Recunoaştem aici stimulul programatic al angrenării în redarea camerală şi a altor muzicieni capabili să susţină replica rafinată şi expresivă a celor din „Voces". Unitatea ansamblului era, evident, datorată unor relaţionări ce au la bază studiul de stil şi calitate a discursului, capabil să antrena în cânt toţi muzicienii. Patosul romantic timpuriu, cu ecouri amintind de „Sturm und Drang", caracteriza frazele mendelssohniene, subtil orchestrate, sugerând sonorităţi diverse.

Pentru muzica Octetului enescian, nivelul redării a fost parcă şi mai impresionant. Lirismul viorii lui Bujor Prelipcean, glasul cantilenei violei lui Constantin Stanciu, irizaţiile filigranate ale frazelor intonate de Anton Diaconu ca şi prezenţa personalizată timbric a violoncelului cântat de Dan Prelipcean sunt captivante, aşa cum apar în unitatea clipei-gând ce alcătuieşte întregul pentru care măsura timpului trece fără să observi cât de repede se înfăptuieşte opera sonoră vie.

Despre „Voces" se poate spune mult, începând de la modelul înalt pe care îl reprezintă de peste trei decenii, în lumea muzicii. O dovedeşte spusa muzicologului Mihai Cozmei, în finalul unui volum dedicat, în 1993, celor patru mari muzicieni aniversaţi acum: „Să ne bucurăm că această floare rară există şi că înfăptuirile de răsunet ale Cvartetului „Voces" vor fi pentru noi – încă mulţi şi mulţi ani – prilejul unor sublime trăiri muzicale.